

Wie kijkt naar wie

ORANJEWOUD - Hij is er nu min of meer op voorbereid, maar de eerste keer schrok hij zich werkelijk een ongeluk. Met zijn gedachten al bij het werk, daalde Gerard vroeg in de ochtend naar de auto af en liep padoes in de armen van een verregende hondenbezitter. Die was, met hond, onder zijn huis gevlucht om te schuilen. „Je schrikt je het leplazarus. Daar ben je helemaal niet op verdacht”. Hij kan er wel inkomen, als het stortregent is, dit natuurlijk een logische plek om even de bui af te wachten, maar echt wennen doen die vroege ontmoetingen niet.

Vlaar Patricia en hij amussen wel makkelijker mee kunnen leven zijn voorbijgangers die wijzen, soms druk gebaren, het hoofd schudden of menuteling in verwondering stil blijven staan. „In het begin dacht ik nog waarom staan die mensen daar”, grinnelt Patricia. „Loop toch door”. Een wat naïeve reactie begrijpt ze nu. De kom in landschapspark Oranjewoud maakt wat los bij mensen. De opmerkelijke architectuur van het woonhuis vraagt om een mening. Je bent voor of tegen, een tussensetie ligt er niet. Ook is er verwarring. Hoort deze glazen doos nu bij het verdecop gcegaan nu seum Bevelde of toch niet? Niet dus.

LANGEREKT FRAME

Het woonhuis waait de schijn te zweven boven een uitdijping tussen de bomen. De enkele

aan. De leden tekten elkaar inbems aan en bogen zich vervolgens weer over de bekeringen. „Toch is er een de ban vertrek met de verdracting, de is verkelij, gractig. Toen barmelden de kbluigen over alaar heen”, koestert Patricia de gedenswaardige midling.

DE KOM

Het sraakmalende huis onthent zijn naam aan het waterje. De Kom dat tussen landgoed Oranjewoud en museum Bevelde ligt. Ook heeft er een hotel met dezelfde naam gestaan. In jaren zeventig bouwde de brandweer van Heerenveen een dienstvering op het perceel, de luter door de bevoens werd aangekocht. Het huise stond al een tijd in de verkoop toen Patricia en Gerard er toewag met de hond langs versleiden. Zij bespraken met de ingrijpende verbowplannen, ook door Boren en Staerthoel, van hun huis in Leluvarden. Patricia voorzag problemen met de buurt en vroeg zich af of de kosten wel opwegen tegen het resultaat. Aan de andere kant wilde ze de architecten niet teleur stellen.

Dit is toch ook verdraad moose plek, wees Gerard. Zij kunnen berden uit de Achterhoek. Patricia begreep meteen wat hij bedoelde. De eeuwsoude bomen, de docklijens in de linnen, verternd dat het huis al zo lang te koop stond. Of eigenlijk ook weer niet. De prijs was gebaseerd op de omgeving, het huise viel daarbij in het niet. Misschen kunnen we het plaatsen en een vearala aanbouwen, suggereerde Gerard, maar daar wilde Patricia niets van horen. Als je het goed wilde doen dan moest de boel plat. „Ik hou niet van concessies”.

ONGEMAKKEUK

Evenzogoed sociale ze zich uitermate ongemakkelijk toen zij met de architecten op bezoek kwamen bij de vroege ogenaren. Het oudere echtpaar had het huis tot in de puntjes opgepoetst en stond te glimmen onder aan de trap terwijl zij vernut de dakvensters de zachtijnen voor de nieuwbouw vaststelden. Zij hadden het huis weliswaar al blind gekocht maar prijlik was het wel. De sloop moet voor de mensen onbegrijpelijk zijn geweest.

Omdat er geen lasten of tegel in het ontwerp te pas rou kernen. Bestelden zij zelf als aenrenner op te treden. Patricia langelijch toeschouwen in het dagelijkse leven en Gerard hant een machinefabriek, met zijn tweeën zouden zij er wat uit kommen. Maar dat viel tegen. De plerang, de verkoop en de conrtie gaen geen problemen, maar de uitvoering kloct in de bouw nog alid langs strabegrale lijnen, onttelike Patricia al gause. De grandewerks kon ze niet aan het verstand brengen dat de aenngingen op de slering toch echt klopte. „Zij geloofden mij gewoon niet. Dat ik belien met de baas. De baas weer niet han. En vervolgens nog eens met mi. Bij het vdegnide akawetia herhaalde het circus zich weer. Help, riep ik ten einde raad”. Uitenkelij hebben zij vord de grase lijnen een uitvoerder uit de uitlichtbouw ingehuurd.

RECHTOP IN BED

Al die elf maanden lanpeerden zij op de bouwplaats in een keel van durig verksame meier. Als ’s morgens om kwart over zes de machinist zijn kruen startte, zaten zij rechtup in bed. Na zes maanden da lot er van te hebben ingeten, gronde het verlagen naar wat meer leefrturme. Vooraf de glasster, een verten van de oude stempel, het zich niet opsgen. Het emmen van de enorme glazen panelen leek een eeuwigheid te duren. Schart toch eens op nu, verbeet Gerard zich meemaken. In de machinbouw werkt hij tot op de duizerdste millimeter, digitaal vaststellen en hup. Maar hij had geij. In de bouw kunnen verschillen oplopen tot centimeters omdat de constructie zich moet zetten. Hij wist dat. Patricia weet nog hoe ze op een heileja voor de regen voor het eerst de slaapkamer binnestroomde nadat het plasticde van de armen was verwijderd. Of ze de kastenboom kon aanvaken. „De buitenwereld komt hier binnen als in een binnestebuiten gekende kldboos”. En inderdaad, dus ook de nieuwsginge belden, beaamt Gerard griffelend. De vraag is alleen wie kijkt naar wie.

Takst Wim Bras
Foto's: Hoge Noorden

